

3. IPARI ÉS GAZDASÁGI POLITIKÁNK

Magyarország nem ipari ország, és soha nem is volt az. Ennek ellenére **komoly nemzeti ipari kultúrával rendelkezünk, melynek tudatos szétverése folyik**, hogy a nemzetközi pénztőke a saját gyárait telepíthesse ide. Az elsődleges célpontok éppen azok a vállalatok és üzemek voltak, amelyek igazi magyar sikertörténetként, akár évszázados múlttal is bírva működtek és termeltek Magyarországon valamint a magyar nemzet büszkeségére.

Szétverték és eladták az Ikarust, a Tungsramot, a Lehelt, a Ganz-MÁVAG-ot, a Dunai Repülőgépgyárat és még hosszan folytathatnánk a sort, akár volt szükség rájuk, akár nem.

Ma már sajnos természetes látvány egy-egy nagy gyártelep, ahol számtalan kis cég bérel irodát vagy műhelyt. A közbeszédben is úgy említik a magyar ipart, mint valami letűnt kor elfeledett emlékét. „Régen, amikor még volt gyár...”

Pedig most is lehetne, ha a cél nem a **szándékos leépítés** lett volna a **külföldi piacok termékeinek korlátlan, és a magyar konkurencia hiányában szinte kizárólagos beáramlása érdekében.**

A gazdasági szervezetek szeme előtt – legyen szó nagyvállalatról vagy kisvállalkozásról – csak egy cél lebeg: a „profit”. Emellett sóvárgásuk legfőbb tárgya a „hitel”, örömforsásuk pedig arra korlátozódik: „hogyan verjem át az államot, hogyan csaljam el az adót”. Végső soron pedig egyetlen intézmény van, amelyet rettegnek és tisztelnek: a „BANK”. Az egyre többször hangoztatott megoldásra, a kamatrabszolgaság eltörlésére fölényes vállvonogatás a válasz. „Csinálj adósságot!” - ez az új módi.

A bankok arcátlan uzsorakamatait, azaz a kölcsöntőke által, értékteremtő munka és fáradtság nélkül létrejövő extraprofitot manapság mindenki jogosnak és törvényesnek találja.

A legtöbbben ezért bele is esnek az adósságcsapdába, majd szidják az adókat és a kamatokat, de közben a legnagyobb alázattal viseltetnek a tőzsdecápák és a bankárok előtt, hogy tovább rontva nem túl rózsás kilátásaikat, újabb hiteleket vehessenek fel.

Zavar van a fejekben. Az egész gazdaság elnemtelenedik, elszemélytelenedik. **A termelők tálcán kínálják fel magukat legnagyobb ellenségüknek, a pénztőkének.** Az értékteremtő dolgozók méltatlan körülmények között, eladósodva robotolnak a műhelyekben, üzemekben, irodákban vagy a termőföldeken, eközben munkájuk pénzre váltott gyümölcse pedig bankok, névtelen pénzoligarchák zsebébe vándorol.

Jelenleg a magyar gazdaság nagy részét pár tucat külföldi érdekeltségű cég birtokolja. Ráadásul ezek hihetetlen adókedvezményeket, kormány szintű protekciót és sok esetben törvényen felüliséget is élveznek.

Tombol mindenhol a korrupció. Az állam pénzét borzalmas pazarlással szórják jelenlegi döntéshozóink. Csak néhány emlékeztető történet: negyedmilliós postásbiciklik, félmilliós „kakaóbiztos” számítógépek, távoli országoknak ingyen odaadott haditechnikai eszközök, búzamező alá fűrt (be is omlott!) autópálya-alagutak milliárdokért, sík terepre nyolcvan méter magas viadukt 50 milliárdért, de említhetnénk az ócskavasként ezer-számra eladott vasúti vagonokat, és még száz és száz ehhez hasonló megdöbbentő és felháborító történetet.

Ezek és az újabbnál újabb ügyek továbbra is mérgezni fogják a magyar társadalom mindennapi életét, hacsak nem változtatunk a politikai és a gazdasági szemléleten.

A mamutcégek helyett a magyar vállalkozót kell előtérbe helyezni és az ő érdekét képviselni. Kis- és középvállalkozásokra van szükség, amelyek a magyar embereknek munkát adnak. Ezt elvileg más pártok is javasolják, de a gyakorlat azt mutatja, hogy nem tesznek semmit ennek érdekében.

Politikájuk továbbra is a multikat támogatja, legfeljebb hangzatos nevű és agyonreklamozott programok keretében vetnek néha egy kis alamizsnát a magyar vállalkozásoknak (legfőképp a hozzájuk közelállóknak), amit aztán kamatostul szednek a későbbiekben vissza. Közben pedig folyamatosan lebegtetik az állítólagos eurómilliárdokat – de hol vannak ezek?

A multiknál!

Egyesületek, alapítványok, különböző érdekcsoportok, szakmai, alkalmazotti, hivatali szervezetek, takarékpénztári, kisnyugdíjas érdekszervezetek, védegyletek, ipartestületek, szakszervezetek, földműves szövetkezetek és klubok, és megannyi más egyéni szerveződés próbál – egyébként alapjaiban véve jószándékúan – a maga igazának érvényt szerezni. Próbálkozásuk legtöbbször hiábavaló, mert „fentről” nem jön semmi: **nincsenek meg a társadalom egészére pozitív hatást gyakorolni képes szervező erők és intézkedések.**

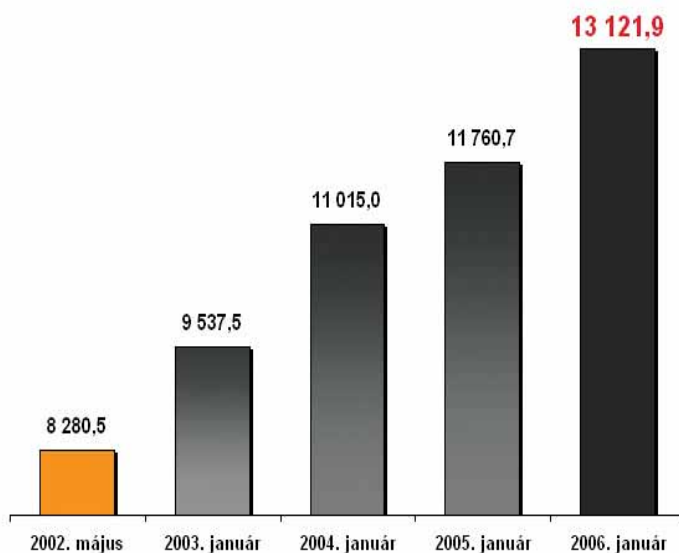
Ezek hiányában pedig mindenki csak a maga kis kasztjának próbálja kikaparni a gesztenyét. És persze ez is egymás rovására, minden hosszabb távú politikai és gazdasági vezérelv nélkül történik. Vezetőik hiába fordulnak a politikai pártokhoz, hiszen azok kevesek ahhoz, hogy az államhatalommal és a mögötte álló nemzetközi pénztőkével szemben bármit is elérjenek.

Ehhez meg kell változtatni a jelenlegi rendszert.

Mindez pedig a gazdaság rendbetételével kezdődik, mégpedig hazánk lehetőségeinek és a III. évezred követelményeinek megfelelő formában.

1. Elsődleges célunk az állam nagytőkével és idegen szervezetekkel szembeni kamatköteles adósságállományának végleges rendezése. Az első és legfontosabb feladat, hogy Magyarország mindaddig függessze fel az államadósságok további kifizetését, amíg nem tekintjük azt át teljeskörűen, minden részletére kiterjedően, és nem válnak nyilvánvalóvá annak okai és valós mértéke.

Ezt követően indokolt esetben kérni fogjuk azok újragondolását, átütemezését, netán részben vagy egészben az elengedését, ugyanúgy ahogy azt a kilencvenes évek elején Lengyelország és Bulgária tette.

Létérdekünk, hogy attól az adósságtól, amelyet egy idegen fegyverekkel a nyakunkba kényszerített diktatórikus rendszer zúdított ránk az elnyomó szovjet hatalom túlélése érdekében, végre megszabaduljunk. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy valaha is megfizethetjük, hiszen éppen az a lényege, hogy erre sose legyünk képesek.

A nemzet felemelkedésének elsőszámú záloga tehát ez. Az államnak ugyanis nincs szüksége hitelek felvételére, mert megteheti azt, amit egy magánszemély nem: pénzt bocsát ki! Ha ezt a jogot magánkézbe adjuk, akkor az állam megszűnt irányítója lenni a saját pénzügyi lehetőségeinek – és ezzel önmagának is.

Tisztázni kell azt is, hogy valójában kié a kizárólag magyar állami tulajdonban lévő Magyar Nemzeti Bank devizaszámlája, és kié az azon lévő több ezer milliárdos pénzvagyon. Tisztázni kell, hogy a Magyar Nemzeti Bank miért nem él az emissziós joggal, és közvetve miért ruházta át pénzkibocsátási és pénzbevonási jogát a nemzetközi pénzvilág intézményei számára.

Ha nő a forgalomban lévő forint mennyisége, bővül a forintlikviditás. Ekkor azonban az MNB a pénzvilág kívánságára a bővülést a forgalomban lévő forint folyamatos kivonásával ellensúlyozza.

A folyamatos pénzkivonás – a viszonzatlan átutalás összege – negyedévenként több száz milliárd forintra rúg, vagyis **minden évben több ezer milliárd forint hagyja el Magyarországot**. 2006-ban ez az összeg meghaladta a 2.000 milliárd forintot, 2007-ben pedig a 2.300 milliárdot is. A folyamatos jövedelem el- és kivonást, illetve a jelentős jövedelemvesztést szakadatlan hitelfelvétellel kell pótolni.

2. Mint azt külpolitikai céljaink között is hangsúlyozzuk: **mihamarabb meg kell szabadulni az Európai Unió béklyóitól, amely vég nélkül ontja felénk az elvárásait és „konformitási” kívánalmait, a mozgólépcsők sebességének szabályozásától a gyermekjátsszóterek méretezéséig, miközben semmit nem tesz a magyar érdekekért, de a magyar vállalkozások túléléséért sem**. A mindenféle külföldi árudömpinggel szemben védeni kell a magyar termelőket, ugyanakkor a magyar árut olyan piacokra kell exportálni, ahol tömeges fizetőképes kereslet van rá.

A magyar mezőgazdasági termények mindig is eladhatók voltak az élelmiszert nem termelő arab országoknak vagy Oroszországnak, amely piacokat az eddigi kormányaink főként politikai alapon zártak ki kereskedelmi kapcsolataink köréből. Azokon a folyami útvonalakon, amelyeken ma idegen élelmiszer érkezik hazánkba, nem is olyan régen még a magyar hajók vitték a terményeinket külföldre.

Mi akadályozza ezt meg ma? Csakis **a rendszerváltás óta regnáló, demokratikusnak mondott rezsimek száználmas bábpolitikája**, és az azt mozgató nemzetközi pénztőke akarata!

3. **Meg kell fékezni az országban korlátlanul uralkodó multinacionális nagyvállalatok mindenhatóságát és kivételezettségét. Tűrhetetlen, hogy míg az adóterheket egyedülálló módon szinte csak a bérből és fizetésből élők és a vállalkozások viselik, addig a multik gyakorlatilag offshore területnek tekinthetik hazánkat, ahol nem kell adózniuk, és úgy alázzák meg a dolgozóikat, ahogy akarják.**

Jelenleg csak egy-egy cégvezető jóindulatán múlik, hogy a dolgozókat emberszámba veszik-e, meg az is, hogy megmérgezik-e a környezetet a gyár körül, ha vegyipari vagy más egyéb veszélyes üzemként működnek.

Politikusaink pedig zsíros kenőpénzeket kapnak egy-egy ilyen beruházáskor, hogy minden „simán” menjen, és a jövőben se legyen semmi gond.

Meg kell adóztatni a külföldi cégek bevételeit is, és csökkenteni az extraprofitot. Emellett szigorúan ellenőrizni kell a munkavégzési körülményeket, és az egyéb, mindenki másra is vonatkozó szabályok és rendeletek betartását. **Meg kell teremteni az alkalmazotti érdekvédelmet,** az „őskapitalista” rendszer helyett pedig szövetséget teremteni a munkaadók és munkavállalók között.

4. Meg kell szüntetni a kamatrabszolgaságot. Mit értünk kamatrabszolgaság alatt? Az államnak, ezen belül is a vállalkozásoknak és a lakosságnak a hitelfelvételek miatt bekövetkező azon kiszolgáltatott helyzetét, amelyen keresztül a nemzetközi pénzvilág totális hatalma megvalósulhat.

A kamatrabszolgaság állapotában van az a vállalkozó, aki tevékenysége támogatására hiteleket vesz fel, és végül úgy eladósodik, hogy a munkájából fakadó bevételeket a kamatok fizetése teljesen felemészti.

Kamatrabszolga az a munkás, aki értéket állít elő, de ezalatt a spekulánsok az ő termelésének eredményéből különösebb fáradság vagy befektetett munka nélkül kamatot, osztalékot vesznek fel, illetve árfolyamnyereséget szereznek.

Kamatrabszolgaságban szenved az egész kis- és középvállalkozói réteg, amelynek bevételei jóformán már csak a bankhitelek törlesztésére elegendőek.

A kamatrabszolgaság járma alatt nyög az egész nemzet, miközben a csapból is a kedvezményes hitelek reklámja folyik. Ebbe az állapotba bármelyik nép előbb-utóbb belerokkan, hiszen kiszolgáltatja önmagát, belpolitikai jogait, pénzügyeit, közlekedését, kultúráját és minden bevételi forrását a pénzhatalomnak, a tőzsdéknek, a bankoknak.

Át kell tekinteni és véget kell vetni a pénzügyi körökkel kapcsolatos alárendeltségnek, a jogosulatlanul vagy etikátlanul szerzett jövedelmüket pedig felül kell vizsgálni, ahogy tették ezt már más országokban is.

Nem kell azt hinni vagy attól tartani – még ha a közhiedelem ezt sugallja is –, hogy ez bármiféle káoszt vagy politika összeomlást okozna. Ez egyáltalán nincs így, hiszen még egyetlen ország sem ment tönkre abban, hogy a területéről kivonultak a spekulánsok.

A tőzsde pedig – lévén, hogy ott termelőmunka sosem folyt – nem volt még mozgatórugója soha egyetlen nemzet gazdaságának sem, hisz „trükközései” miatt csupán a hasznot húzza azokból folyamatosan, bármilyen befektetett munka vagy értékteremtés nélkül, a manipuláció és a spekuláció kifinomult eszközeivel.

5. Hogy a jelenlegi állapot ne konzerválódhasson és ne is térhessen vissza soha, törvénybe kell iktatni, hogy a nagy állami beruházások és közbeszerzések megvalósításához szükséges pénzeszközök biztosítása kizárólag a kölcsön- és kamattőke kikapcsolásával, például államkincstárjegyek kibocsátásával vagy pénzmozgást nem igénylő módon történhet (pl. külföldi államadósság fejében).

6. **A szilárd pénzügyi alapokon nyugvó nemzeti pénzpolitika kidolgozását és megvalósítását tartjuk egyedüli járható útnak.** A Magyar Nemzeti Bank ismét kerüljön vissza az állam kezébe, és nem csak papíron. Jól szemlélteti a mai visszás helyzetet az a megdöbbentő és megalázó tény, hogy a jelenlegi jegybanktörvényt még csak nem is Magyarországon fogalmazták.

Ezt a törvényt is újra kell írni, és visszatérni a hagyományos, 1944 előtti bankrendszerhez az akkori szabályozások ésszerű átdolgozásával.

7. A valutareform keretein belül **kívánatos egy állami fejlesztési bank felállítása, amely kamatmentes kölcsönöket folyósíthat a magyar vállalkozásoknak.** Ez a bank hivatott megteremteni beruházásbarát hozzáállásával a magyar kis- és középvállalkozások tőkeigényét is, a hazai fejlesztésekbe való versenyképes bevonásuk érdekében.

8. **Meg kell szüntetni vagy ésszerű mértékig szükséges csökkenteni Magyarország energiafüggőségét.** Ugyanakkor elviselhető szintre kell helyezni a fosszilis energiahordozók és a hagyományos vízi energia használatát.

A megújuló energiaforrások alkalmazása mellett támogatni és bevezetni kívánjuk az új típusú, úgynevezett „zöld” technológiai és energetikai megoldásokat, mint a III. évezred csúcstechnológiáit, amelyek többnyire hazai fejlesztők és feltalálók munkájának gyümölcsei.

Emellett még biztonságosabbá tennénk a meglévő paksi atomerőművet, melynek termelésével a normál kifutási idejének végéig számolunk, és ha a szükség vagy a világban hamarosan bekövetkező energiaválság úgy kívánja, egy új típusú atomenergia-hasznosítási rendszer megvalósítását is tervbe vesszük, jóval kisebb biztonsági kockázattal a mai megoldásokhoz képest.

Hogy ez a közhiedelemmel szemben miért nem ellenkezik a „zöld” elképzelésekkel, az a következő fejezetben kiderül.

